

CZU 343.95

DOI: <https://doi.org/10.5281/zenodo.18680912>

ROLUL PROFILĂRII PSIHOLOGICE ÎN INVESTIGAREA INFRAȚIUNILOR

Vica ANTON¹

Profilarea psihologică, ca tehnică relativ recentă, a cunoscut o creștere semnificativă a aplicabilității în domeniul investigației criminalistice. Totuși, utilizarea sa se concentrează predominant pe dezvăluirea structurii infracțiunii, mai degrabă decât pe capacitatea predictivă. Multiple studii evidențiază faptul că natura și funcțiile profilării psihologice sunt încă insuficient înțelese, iar investigatorii de crime manifestă deficiențe în competențele specifice necesare pentru implementarea eficientă a acestei metode. Deși sistemele tradiționale de aplicare a legii au inclus, în mod implicit, metode de înregistrare și analiză a trăsăturilor comportamentale ale infractorilor, menite să genereze un profil al acestora, există o carență notabilă de cercetare sistematică privind profilarea psihologică a criminalilor în cadrul jurisdicțiilor contemporane. Această lucrare susține că, în contextul actual caracterizat printr-o creștere semnificativă a ratei criminalității și o brutalitate accentuată a infracțiunilor, domeniile profilării criminale și profilării victimelor trebuie să se dezvolte concomitent și să se adapteze noilor provocări. Studiul analizează diverse modele teoretice și aplicative de profilare, care vizează clasificarea activităților desfășurate la locul faptei, tipologiile psihologice relevante și metodologiile aferente, formulând recomandări pentru standardizarea procesului prin integrarea unui grad sporit de automatizare și utilizare a tehnologiei informatice în cadrul procedurii de profilare.

Cuvinte-cheie: profilare psihologică, investigație criminală, tipologii psihologice, analiză comportamentală, standardizarea procesului, tehnologie în profilare.

THE ROLE OF PSYCHOLOGICAL PROFILING IN CRIMINAL INVESTIGATION

Vica ANTON¹

Psychological profiling, as a relatively recent technique, has experienced a significant increase in applicability within the field of criminal investigation. However, its use predominantly focuses on uncovering the structure of the crime rather than its predictive capacity. Numerous studies highlight that the nature and functions of psychological profiling remain insufficiently understood, and criminal investigators exhibit deficiencies in the specific competencies required for the effective implementation of this method. Although traditional law enforcement systems have implicitly included methods for recording and analyzing behavioral traits of offenders aimed at generating their profiles, there is a notable lack of systematic research on psychological profiling of criminals within contemporary jurisdictions. This paper argues that, in the current context characterized by a substantial increase in crime rates and heightened brutality of offenses, the fields of criminal profiling and victim profiling must evolve concurrently and adapt to emerging challenges. The study examines various theoretical and applied profiling models targeting the classification of crime scene activities, relevant psychological typologies, and associated methodologies, and it formulates recommendations for standardizing the process through the integration of increased automation and the use of information technology within the profiling procedure.

Keywords: psychological profiling, criminal investigation, psychological typologies, behavioral analysis, process standardization, profiling technology.

INTRODUCERE

În cadrul procesului de investigare a unui eveniment infracțional, anchetatorul se confruntă cu sarcina complexă de a interpreta și corela o multitudine de date

INTRODUCTION

In the process of investigating a criminal event, the investigator is faced with the complex task of interpreting and correlating a multitude of data originating from

¹ Doctor în psihologie, șef al Departamentului de selectare și evaluare, Academia „Ștefan cel Mare” a MAI al Republicii Moldova (ROR: <https://ror.org/036kvxa54>); e-mail: academia@mai.gov.md; e-mail: antonvica84@gmail.com; ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-6521-9758>

PhD, Head of the Selection and Evaluation Department, The „Ștefan cel Mare” Academy of the MIA of the Republic of Moldova ROR: <https://ror.org/036kvxa54>); e-mail: academia@mai.gov.md; e-mail: antonvica84@gmail.com; ORCID ID: <https://orcid.org/0009-0007-6521-9758>

provenite din diverse surse. Aceste date includ mărturii, probe fizice, observații la locul faptei și alte elemente circumstanțiale, toate acestea fiind esențiale pentru conturarea unei imagini cât mai clare asupra modului în care a fost comisă infracțiunea și asupra identității posibile a făptuitorului. În acest context, profilarea psihologică a infractorului reprezintă o metodă inovatoare și din ce în ce mai utilizată, care facilitează extrapolarea caracteristicilor psihologice și comportamentale ale suspectului pe baza analizei detaliate a comportamentului infracțional manifestat la locul faptei.

Profilarea infractorului presupune o interpretare sistematică a modului de săvârșire a infracțiunii, prin care se încearcă identificarea unor patternuri sau tipare comportamentale distinctive ce pot reflecta trăsături de personalitate, motivații sau chiar starea psihică a autorului. Această tehnică investigativă, deși relativ recent introdusă în arsenalul polițienesc, a captat atenția atât a specialiștilor, cât și a publicului larg, datorită popularității dobândite prin mass-media și prin rezultate promițătoare de soluționare a unor cazuri complexe.

Fundamentul științific al profilării infractorului este ancorat în criminologie, o disciplină care studiază în mod interdisciplinar natura, cauzele și dinamica comportamentului infracțional. În acest cadru, profilarea psihologică devine un instrument valoros, nu doar prin capacitatea sa de a restrânge cercul suspectilor, ci și prin oferirea unei perspective aprofundate asupra motivațiilor și mecanismelor psihologice care stau la baza comportamentului infractor. De asemenea, integrarea victimologiei în procesul de profilare contribuie la o înțelegere complexă a fenomenului infracțional, punând în evidență modul în care experiența victimei poate influența dinamica crimei și, implicit, profilul infractorului.

Analiza locului faptei constituie un pilon central pentru construirea profilului psihologic. Elemente precum gradul de

various sources. These data include witness statements, physical evidence, crime scene observations, and other circumstantial elements, all of which are essential for constructing a clear picture of how the crime was committed and for identifying the potential perpetrator. In this context, criminal psychological profiling has emerged as an innovative and increasingly utilized method that facilitates the extrapolation of psychological and behavioral characteristics of the suspect based on a detailed analysis of the offender's behavior at the crime scene.

Offender profiling involves a systematic interpretation of the manner in which a crime was committed, aiming to identify distinctive behavioral patterns that may reflect personality traits, motivations, or even the psychological state of the offender. Although relatively recent in the investigative toolkit of law enforcement, this technique has attracted the attention of both specialists and the general public, largely due to its media portrayal and promising results in solving complex cases.

The scientific foundation of offender profiling is rooted in criminology, a discipline that studies the nature, causes, and dynamics of criminal behavior through an interdisciplinary approach. Within this framework, psychological profiling becomes a valuable tool—not only for narrowing down the pool of suspects but also for providing a deeper understanding of the motivations and psychological mechanisms underlying criminal behavior. Additionally, the integration of victimology into the profiling process contributes to a more comprehensive understanding of criminal phenomena, highlighting how the victim's experience can influence the dynamics of the crime and, consequently, the offender's profile.

The analysis of the crime scene represents a central pillar in constructing a psychological profile. Elements such as the degree of violence used, the manner

violență folosit, modul de abordare a victimei, tipul de arme utilizate, dar și alte detalii scenice oferă indicii valoroase despre nivelul de control, impulsivitate sau premeditare din partea infractorului. Aceste date permit investigarea unor ipoteze specifice, orientând eforturile anchetatorilor către identificarea unui anumit tip de suspect, în funcție de caracteristici demografice, psihologice sau sociale. În acest sens, profilarea psihologică are un rol esențial în creșterea eficienței investigației, contribuind la o gestionare mai precisă și mai rapidă a resurselor polițienești.

Pe de altă parte, este important de subliniat faptul că profilarea psihologică nu este un instrument infailibil și nici un substitut al metodelor tradiționale de investigare. Complexitatea comportamentului uman, influențele culturale și sociale, precum și variabilitatea contextelor în care se desfășoară infracțiunile impun o aplicare critică și adaptativă a acestei metode. Lipsa unei standardizări clare a procesului de profilare și deficitul de pregătire specializată a investigatorilor reprezintă provocări majore pentru valorificarea întregului potențial al acestei tehnici. În acest sens, integrarea progresivă a tehnologiilor informatice și a algoritmilor de analiză comportamentală poate contribui semnificativ la creșterea obiectivității, reproductibilității și eficienței procesului.

Astfel, profilarea psihologică se conturează drept un domeniu interdisciplinar în plină dezvoltare, cu un impact considerabil asupra modului în care sunt abordate investigațiile criminale. În contextul actual, marcat de o creștere alarmantă a criminalității și de sofisticarea metodelor infracționale, este imperativ ca această tehnică să fie perfecționată continuu, atât prin dezvoltarea cercetărilor teoretice, cât și prin implementarea unor practici și standarde profesionale clare. Numai așa profilarea psihologică poate deveni un instrument cu adevărat eficace în domeniul juridic și al protecției societății.

in which the victim was approached, the type of weapons employed, as well as other scene-related details, provide valuable clues regarding the offender's level of control, impulsivity, or premeditation. These data enable the investigation of specific hypotheses, directing investigators' efforts toward identifying a particular type of suspect based on demographic, psychological, or social characteristics. In this regard, psychological profiling plays a crucial role in increasing the efficiency of the investigation by enabling more accurate and timely management of police resources.

On the other hand, it is important to emphasize that psychological profiling is not an infallible tool, nor is it a substitute for traditional investigative methods. The complexity of human behavior, along with cultural and social influences and the variability of crime contexts, requires a critical and adaptive application of this method. The lack of clear standardization in the profiling process, as well as the limited specialized training of investigators, are significant challenges in fully leveraging the potential of this technique. In this respect, the progressive integration of information technologies and behavioral analysis algorithms can contribute significantly to increasing the objectivity, reproducibility, and effectiveness of the profiling process.

Thus, psychological profiling is emerging as a developing interdisciplinary field with considerable impact on the way criminal investigations are conducted. In the current context—marked by a concerning rise in criminal activity and the growing sophistication of criminal methods—it is imperative that this technique be continuously refined, both through the advancement of theoretical research and the implementation of clear professional standards and practices. Only in this way can psychological profiling become a truly effective tool in the legal field and in the protection of society.

METODE ȘI MATERIALE APLICATE

Cercetarea are la bază metode specifice teoriei și doctrinei psihologico-juridice, adaptate pentru a investiga rolul profilării psihologice în investigarea infracțiunilor. Printre metodele aplicate se numără: metoda logică, analiza comparativă, analiza sistemică, descrierea, deducția.

Sursele de documentare au inclus publicații relevante ale specialiștilor din domeniul criminologiei și psihologiei judiciare, analize realizate de practicieni, precum și cadrul legislativ în vigoare. De asemenea, fundamentul științific al studiului a fost consolidat prin consultarea unor studii cuprinse în volumele conferințelor de specialitate, articole științifice de profil și comentarii aplicative, care au permis o abordare riguroasă și comprehensivă a temei.

REZULTATELE OBTINUTE ȘI DISCUȚII

1. Evoluția timpurie a profilării psihologice.

Determinarea originii exacte a profilării psihologice se dovedește a fi un demers complex, întrucât acest proces investigativ a evoluat simultan în spațiul ficțional și în practica criminalistică reală. Primele reprezentări ale unor tehnici similare profilării infractorului apar încă de acum peste două secole, în operele literare ce au pus bazele genului detectivistic. Astfel, personajele fictive Auguste Dupin, creat de Edgar Allan Poe, și Sherlock Holmes, inventat de Arthur Conan Doyle, au fost printre primii care au aplicat raționamente deductive și observații detaliate pentru a reconstrui profilul psihologic și comportamental al infractorului. Prin analiza minuțioasă a indiciilor și comportamentului infracțional, acești detectivi au ilustrat principiile fundamentale ale profilării, punând accent pe înțelegerea motivațiilor, tiparelor de acțiune și caracteristicilor psihologice ale făptuitorilor.

Această tradiție a fost preluată și dez-

METHODS AND MATERIALS APPLIED

This research is grounded in specific methods derived from psychological-legal theory and doctrine, adapted to investigate the role of psychological profiling in criminal investigations. The applied methods include logical reasoning, comparative analysis, systemic analysis, description, and deduction.

The documentation sources consisted of relevant publications by experts in criminology and forensic psychology, analyses conducted by practitioners, as well as the current legal framework. Furthermore, the scientific foundation of the study was strengthened by consulting research presented in proceedings of specialized conferences, scholarly articles in the field, and applied commentaries. These resources enabled a rigorous and comprehensive approach to the subject matter.

RESULTS AND DISCUSSION

1. Early development of psychological profiling.

Determining the exact origins of psychological profiling proves to be a complex endeavor, as this investigative process has evolved simultaneously within fictional literature and real criminal practice. Early representations of techniques similar to criminal profiling appeared over two centuries ago in literary works that laid the foundation of the detective genre. Thus, the fictional characters August Dupin, created by Edgar Allan Poe, and Sherlock Holmes, invented by Arthur Conan Doyle, were among the first to apply deductive reasoning and detailed observations to reconstruct the psychological and behavioral profile of offenders. Through meticulous analysis of clues and criminal behavior, these detectives illustrated the fundamental principles of profiling, emphasizing the understanding of motivations, patterns of

voltată în literatura polițistă clasică, unde autori precum Agatha Christie au reprezentat detectivi care, în mod sistematic, construiau profiluri psihologice pe baza unor detalii aparent ne semnificative, dar care, integrate într-un context mai larg, ofereau indicii esențiale pentru identificarea infractorilor. Astfel, literatura detectivistică a constituit un cadru propice pentru perfecționarea conceptuală a profilării, contribuind semnificativ la consolidarea unei metode care combină analiza comportamentală cu elementele ale psihologiei criminale.

Cu trecerea timpului, profilarea psihologică a câștigat o popularitate și o vizibilitate sporită în cultura populară și media, în special prin intermediul filmelor și serialelor TV. Un exemplu emblematic este filmul thriller „Tăcerea mieilor” („The Silence of the Lambs”), care a adus în prim-plan rolul profilării criminale în identificarea unui ucigaș în serie. Personajele Hannibal Lecter și agentul Clarice Starling ilustrează modul în care analiza comportamentală detaliată a criminalului poate orienta ancheta polițienească și restrânge considerabil aria suspectilor. Această reprezentare a contribuit nu doar la creșterea interesului publicului larg, dar a și subliniat potențialul practic al profilării în domeniul investigațiilor penale.

Astăzi, profilarea psihologică este o componentă integrantă a investigațiilor criminale, utilizată pe scară largă de către organele de cercetare penală din întreaga lume. Numeroase producții media continuă să reflecte această realitate, ilustrând modul în care tehnicile de profilare contribuie la elucidarea unor cazuri complexe și la identificarea infractorilor. Această continuitate și dezvoltare demonstrează că, deși originile profilării psihologice pot fi găsite în ficțiune, metoda s-a maturizat și a fost adaptată cu succes în cadrul practicilor judiciare și criminalistice contemporane.

Mai mult, integrarea unor tehnologii avansate, cum ar fi analiza computațională a comportamentului și metodele statistice, sugerează o direcție evolutivă pentru pro-

action, and psychological characteristics of perpetrators.

This tradition was adopted and further developed in classic detective literature, where authors such as Agatha Christie portrayed detectives who systematically constructed psychological profiles based on seemingly insignificant details that, when integrated into a broader context, provided essential clues for identifying offenders. Consequently, detective literature provided a fertile ground for the conceptual refinement of profiling, significantly contributing to the consolidation of a method that combines behavioral analysis with elements of criminal psychology.

Over time, psychological profiling gained increased popularity and visibility in popular culture and media, particularly through films and television series. A landmark example is the film *The Silence of the Lambs*, which brought to the forefront the role of criminal profiling in identifying a serial killer. The characters Hannibal Lecter and agent Clarice Starling illustrate how detailed behavioral analysis of the criminal can guide police investigations and substantially narrow down the pool of suspects. This portrayal not only heightened public interest but also underscored the practical potential of profiling in criminal investigations.

Today, psychological profiling is an integral component of criminal investigations, widely used by law enforcement agencies around the world. Numerous media productions continue to reflect this reality, demonstrating how profiling techniques contribute to solving complex cases and identifying offenders. This continuity and development demonstrate that, although the origins of psychological profiling can be found in fiction, the method has matured and been successfully adapted within contemporary judicial and forensic practices.

Moreover, the integration of ad-

filarea infractorului, care se îndepărtează treptat de metodele intuitive și empirice pentru a adopta o abordare tot mai riguroasă și bazată pe date concrete. Astfel, profilarea psihologică se poziționează ca o punte între științele sociale, psihologie și criminalistică, oferind un cadru interdisciplinar pentru înțelegerea și prevenirea infracționalității.

Conform unor cercetători, prima utilizare înregistrată a profilării datează din secolul al XV-lea, când Biserica Catolică a folosit această tehnică pentru identificarea și eliminarea tuturor urmărilor vrăjitoarelor [22]. Potrivit altor specialiști [9], prima utilizare documentată a profilării psihologice a fost realizată de dr. W. C. Langer, care a pregătit un profil al lui Adolf Hitler pentru Oficiul Serviciilor Strategice (Office of Strategic Services), caracteristică ce s-a dovedit a fi remarcabil de precisă. În acest profil, dr. Langer a anticipat chiar faptul că Hitler ar putea recurge la sinucidere în fața unei înfrângeri iminente. În realitate, Hitler s-a sinucis când Berlinul a fost cucerit de forțele aliate [4].

Ulterior, în anul 1957, Poliția din New York a reușit să prindă „Bombardierul Nebun” („Mad Bomber”), responsabil pentru 30 de explozii ce au terorizat orașul timp de 15 ani, datorită profilului realizat de psihiatrul J. Brussel [9]. Până în 1972, chiar și FBI-ul a adoptat profilarea ca instrument investigativ. În anul 1985, Poliția Metropolitană din Londra, împreună cu cea din Hertfordshire și Surrey, au capturat „Violatorul de pe calea ferată” („Railway Rapist”), responsabil pentru 30 de violuri și două alte crime, utilizând profilul creat de D. Canter [4].

Psihologul criminal R. Walter a oferit un sprijin decisiv în anchetarea unor cazuri celebre de ucigași în serie, precum Ted Bundy și „Ucigașul Râului Verde” („Green River Killer”), începând cu anul 1972. Ulterior, R. Walter a co-fondat Vidocq Society, o organizație formată din profesioniști în domeniul criminalisticii, dedicată sprijinirii autorităților de aplicare a legii pentru soluționarea cazurilor complexe [6]. Un mo-

vanced technologies, such as computational behavior analysis and statistical methods, suggests an evolutionary direction for criminal profiling, gradually moving away from intuitive and empirical approaches toward increasingly rigorous, data-driven methodologies.

Thus, psychological profiling positions itself as a bridge between social sciences, psychology, and forensic science, offering an interdisciplinary framework for understanding and preventing criminal behavior.

According to some researchers, the earliest recorded use of profiling dates back to the 15th century, when the Catholic Church employed this technique to identify and eliminate all traces of witches [22]. However, according to other specialists [9], the first documented use of criminal profiling was carried out by Dr. W. C. Langer, who prepared a profile of Adolf Hitler for the Office of Strategic Services (OSS). This profile proved remarkably accurate. In it, Dr. Langer even anticipated that Hitler might resort to suicide in the face of imminent defeat. Indeed, Hitler committed suicide when Berlin was captured by Allied forces [4].

Later, in 1957, the New York Police Department managed to apprehend the “Mad Bomber,” responsible for 30 bombings that terrorized the city for 15 years, thanks to a profile created by psychiatrist J. Brussel [9]. By 1972, even the FBI had adopted profiling as an investigative tool. In 1985, the Metropolitan Police in London, together with the Hertfordshire and Surrey police forces, captured the “Railway Rapist,” responsible for 30 rapes and two murders, using the profile developed by D. Canter [4].

Criminal psychologist R. Walter provided decisive support in investigating famous serial killer cases, such as Ted Bundy and the “Green River Killer,” starting in 1972. Subsequently, R. Walter co-founded the Vidocq Society, an organization com-

ment important în evoluția profilării criminale este anul 1994, când D. Canter și colegii săi au început să ofere programe de masterat și doctorat în Psihologia investigației la Universitatea din Liverpool [5, 9].

2. Tendințe actuale în profilarea psihologică.

Esența profilării criminalului constă în premisa fundamentală conform căreia „un anumit tip de persoană acționează într-un anumit mod”. Această tehnică are ca scop restrângerea câmpului de investigație la un grup limitat de suspecti potențiali, pe baza caracteristicilor comportamentale și contextuale deduse din datele disponibile. Pornind de la informațiile existente la locul faptei și din alte surse relevante, specialistul în profilare oferă detalii suplimentare menite să sprijine identificarea făptuitorului. Mai mult decât atât, profilarea criminalului permite formularea unor ipoteze legate de caracteristici precum rasa, sexul, clasa socială, nivelul de educație, reședința, statutul marital, tipul de vehicule utilizate și alte bunuri deținute de infractorul necunoscut.

În mod suplimentar, profilarea psihologică joacă un rol esențial în dezvoltarea unor sugestii și strategii eficiente de interogare, care pot îmbunătăți semnificativ capacitatea anchetatorilor de a obține informații relevante atât de la martori oculari, cât și de la suspecti. P. Wilson [21] identifică trei forme majore ale profilării infractorului:

- profilarea diagnostică, care implică analiza personalității infractorului;
- analiza locului faptei, care se concentrează pe comportamentul manifestat în timpul comiterii infracțiunii;
- psihologia investigației, o abordare complexă și interdisciplinară care integrează concepte psihologice în cadrul anchetei penale.

De-a lungul timpului, au fost întreprinse numeroase demersuri științifice în vederea înțelegerii procesului și acurateței profilării psihologice. În acest sens, D. V.

posed of forensic professionals dedicated to assisting law enforcement authorities in solving complex cases [6].

A significant milestone in the evolution of criminal profiling was in 1994 when D. Canter and his colleagues began offering master's and doctoral programs in Investigative Psychology at the University of Liverpool [5, 9].

2. Current trends in criminal profiling.

The essence of criminal profiling lies in the fundamental premise that „a certain type of person acts in a certain way.” This technique aims to narrow the scope of investigation to a limited group of potential suspects, based on behavioral and contextual characteristics inferred from the available data. Starting from the information gathered at the crime scene and from other relevant sources, the profiler provides additional insights intended to support the identification of the offender.

Moreover, criminal profiling enables the formulation of hypotheses regarding characteristics such as race, gender, social class, education level, place of residence, marital status, types of vehicles used, and other possessions held by the unknown offender.

Additionally, psychological profiling plays a crucial role in developing effective interview strategies and suggestions, which can significantly enhance investigators' ability to obtain relevant information from both eyewitnesses and suspects. P. Wilson [21] identifies three major forms of criminal profiling:

- Diagnostic profiling, which involves analyzing the offender's personality;
- Crime scene analysis, which focuses on the behavior exhibited during the commission of the crime;
- Investigative psychology, a complex and interdisciplinary approach that integrates psychological concepts into the criminal investigation process.

Canter [4] a elaborat un model interpersonal al omorului, potrivit căruia un criminal își percepe victima în unul dintre următoarele moduri:

- ca un „obiect”, ce poate fi utilizat pentru satisfacerea nevoilor personale;
- ca o „persoană”, cu care acesta încearcă să stabilească o relație falsă sau distorsionată.

Validarea acestui model a fost susținută de analiza realizată de S. A. Hodge a 88 de cazuri de criminali în serie și 39 de acțiuni infracționale [13]. Într-un alt studiu de referință [12], au fost analizate 470 de cazuri de agresiuni sexuale comise de 210 infractori, constatându-se existența unor tipare comportamentale recurente între diferite fapte comise de același individ. Aceste descoperiri susțin ideea conform căreia profilarea poate contribui la identificarea unor constante comportamentale, utile în procesul investigativ.

D. Canter [4] subliniază faptul că psihologii pot fi considerați „profilarii originali”, argumentând că, încă înainte de înființarea FBI, psihologia era utilizată pentru a deduce trăsături și caracteristici personale pornind de la informații limitate. Această ipoteză este susținută și de R. P. Delprino și C. Bahn [7] care au descoperit, în urma unui studiu, că psihologii colaborau cu poliția locală în privința caracterizării infractorilor, chiar înainte de constituirea Unității de Științe Comportamentale a FBI (Behavioral Science Unit).

În ceea ce privește metodologia profilării, V. Geberth [10] a identificat o serie de factori esențiali care pot fi extrași dintr-un profil de personalitate criminală. El a subliniat necesitatea existenței a șase elemente-cheie pentru construirea unui profil eficient:

- fotografii ale locului faptei;
- informații despre cartierul sau zona în care a avut loc crima;
- raportul medicului legist;
- date privind traseul victimei înainte de deces;

Over time, numerous scientific efforts have been undertaken to better understand the process and accuracy of criminal profiling. In this regard, D. V. Canter [4] developed the interpersonal model of homicide, which suggests that an offender perceives their victim in one of the following ways:

- As an “object,” used to satisfy personal needs;
- As a “person,” with whom the offender attempts to establish a false or distorted relationship.

The validation of this model was supported by S. A. Hodge’s analysis [13] of 88 serial killer cases and 39 criminal acts, providing empirical evidence for the model’s relevance.

In another landmark study [12], 470 cases of sexual assault committed by 210 offenders were analyzed, revealing recurring behavioral patterns across different offenses perpetrated by the same individual. These findings support the idea that profiling can help identify consistent behavioral traits useful in the investigative process.

D. Canter [4] emphasizes that psychologists can be considered the „original profilers”, arguing that even before the establishment of the FBI, psychology was already being used to deduce personal traits and characteristics from limited information. This hypothesis is further supported by R. P. Delprino and C. Bahn [7], who found, in a separate study, that psychologists were collaborating with local police on offender characterization even prior to the creation of the FBI’s Behavioral Science Unit.

Regarding profiling methodology, V. Geberth [10] identified a series of essential factors that can be derived from a criminal personality profile. He emphasized the need for six key elements to construct an effective profile:

- Photographs of the crime scene;
- Information about the neighbor-

- informații biografice despre victimă;
- raportul detaliat al anchetei.

De asemenea, în situațiile în care o infracțiune pare să nu aibă o motivație clară, profilarea criminalului joacă un rol crucial în orientarea inițială a anchetei, prin reconstrucția comportamentului făptuitorului pe baza probelor fizice existente [10]. Astfel, în contextul actual, profilarea a devenit nu doar o unealtă complementară în procesul investigativ, ci un instrument strategic de analiză comportamentală, contribuind la creșterea eficienței și acurateței în ceea ce ține de identificarea infractorilor. Evoluția continuă a cercetărilor din domeniu, precum și integrarea profilării în cadrul unor programe academice și instituții judiciare, confirmă importanța și aplicabilitatea sa în sistemele moderne de justiție penală.

3. Abordări metodologice și tipologice în profilarea psihologică.

Profilarea infractorului poate fi realizată prin două abordări principale: *profilarea inductivă și profilarea deductivă*.

Profilarea inductivă presupune elaborarea unui profil al infractorului necunoscut, pe baza analizării infracțiunilor comise anterior de alți infractori, utilizând informații obținute din studii de caz documentate, din literatura de specialitate, din surse media sau din alte baze de date relevante. Acest tip de abordare utilizează generalizări statistice și modele comportamentale recurente, formulate pe baza infractorilor cunoscuți, în încercarea de a deduce caracteristicile unui nou făptuitor.

În schimb, *profilarea deductivă* se concentrează exclusiv pe particularitățile cazului investigat. Această metodă presupune o analiză minuțioasă a locului faptei, a probelor fizice și a informațiilor despre victimă, în scopul construirii unui profil comportamental individualizat al autorului necunoscut. Spre deosebire de metoda inductivă, cea deductivă evită generalizările și se bazează pe raționamente logice aplicate circumstanțelor specifice ale fiecărei

hood or area where the crime occurred;

- The medical examiner's report;
- Data on the victim's movements prior to death;
- Biographical information about the victim;
- The detailed investigative report.

Additionally, in cases where a crime appears to lack a clear motive, the criminal profiler plays a crucial role in guiding the early stages of the investigation by reconstructing the offender's behavior based on the available physical evidence [10].

Thus, in the current context, criminal profiling has evolved into not just a complementary tool in investigations, but a strategic instrument for behavioral analysis, contributing to greater efficiency and accuracy in offender identification. The ongoing development of research in the field, along with the integration of profiling into academic programs and judicial institutions, confirms its significance and applicability within modern criminal justice systems.

3. Methodological and typological approaches in criminal profiling.

Criminal profiling can be conducted through two main approaches: inductive profiling and deductive profiling.

Inductive profiling involves constructing a profile of an unknown offender based on the analysis of crimes previously committed by other known offenders. This method uses information drawn from documented case studies, academic literature, media sources, or other relevant databases. It relies on statistical generalizations and recurring behavioral patterns derived from known criminals, in an attempt to infer the characteristics of a new, unknown perpetrator.

By contrast, deductive profiling focuses exclusively on the specific characteristics of the case under investigation. This method entails a detailed analysis of the crime scene, physical evidence, and

infracțiuni.

În ceea ce privește tipologiile utilizate în profilare, una dintre cele mai influente este dicotomia organizat - dezorganizat. Această clasificare a fost aprofundată de FBI în urma analizei datelor colectate în perioada 1979-1983, care au evidențiat prezența acestei distincții atât la nivelul locului faptei, cât și în trăsăturile infractorilor.

Conform acestei tipologii, criminalii organizați planifică atent comiterea faptei, manifestă control asupra comportamentului lor și lasă puține urme la locul crimei. În mod corespunzător, locurile faptelor organizate prezintă un grad ridicat de ordine, indicii minime și un mod de operare bine structurat. Pe de altă parte, criminalii dezorganizați acționează impulsiv, sub influența emoțiilor, fără o planificare prealabilă, ceea ce se reflectă în locurile faptelor dezorganizate, care sunt haotice, cu urme evidente și comportamente violente spontane.

Studii mai recente [4, 11] au confirmat corelația dintre tipologia locului faptei și profilul infractorului. Aceste cercetări au evidențiat faptul că infractorii organizați tind să comită infracțiuni organizate, în timp ce infractorii dezorganizați sunt asociați cu scene ale crimei dezorganizate. Această corespondență între stilul comportamental și structura locului faptei oferă investigatorilor un instrument valoros în procesul de restrângere a cercului de suspecți și formulare a ipotezelor investigative.

4. Mijloace de profilare a infractorului și eficiența acestora.

În cadrul procesului de profilare psihologică a infractorului au fost utilizate diverse instrumente, care au evoluat semnificativ în timp. Dacă în fazele incipiente aceste instrumente erau preponderent subiective, în prezent se remarcă o tendință clară de adoptare a unor metode și mijloace de evaluare mai obiective, precum Inventarul Multifazic de Personalitate Minnesota (MMPI) și pletismografia peniană. Aceste instrumente permit o evaluare standar-

information about the victim, in order to develop an individualized behavioral profile of the unknown offender. Unlike the inductive method, the deductive approach avoids generalizations and is based on logical reasoning applied to the unique circumstances of each crime.

Regarding typologies used in criminal profiling, one of the most influential frameworks is the organized-disorganized dichotomy. This classification was developed and refined by the FBI based on data collected between 1979 and 1983, which revealed the presence of this distinction both at the crime scene and in offender characteristics.

According to this typology, organized offenders carefully plan their crimes, demonstrate control over their behavior, and leave minimal evidence at the scene. Organized crime scenes are typically orderly, contain few clues, and reflect a well-structured modus operandi.

On the other hand, disorganized offenders act impulsively, under the influence of strong emotions, and without premeditation. Their crime scenes tend to be chaotic, marked by obvious traces and spontaneous violent behavior.

More recent studies [4, 11] have confirmed the correlation between crime scene typology and offender profile. These studies show that organized offenders are more likely to commit organized crimes, while disorganized offenders are associated with disorganized crime scenes. This correspondence between behavioral style and the structure of the crime scene offers investigators a valuable tool in narrowing down suspect pools and formulating investigative hypotheses.

4. Criminal profiling tools and their effectiveness.

Throughout the criminal profiling process, various tools have been employed, which have evolved significantly over time. While these instruments were predomi-

dizată a trăsăturilor de personalitate și a preferințelor comportamentale ale infractorilor, contribuind astfel la elaborarea unor profiluri mai riguroase și mai fundamentate științific [17].

Literatura de specialitate indică faptul că diferite categorii de infractori sexuali obțin scoruri ridicate pe anumite scale ale MMPI. Un studiu realizat [20] a arătat că agresorii sexuali ai minorilor au prezentat cele mai ridicate scoruri medii pe scala 4 (Psihopatie) și scala 9 (Hipomanie) a MMPI. Alte cercetări au evidențiat că pedofiliile homosexuale (dar nu și cei heterosexuale) obțin de regulă scoruri ridicate pe scala 4 [15], iar agresorii incestuoși și neincestuoși ai copiilor prezintă, de asemenea, scoruri ridicate pe aceeași scală [16].

Cu toate acestea, în ciuda utilizării crescânde a instrumentelor obiective în procesul de profilare a criminalului, acuratețea acesteia rămâne un subiect de controversă în rândul cercetătorilor. R. N. Kocsis [14] a identificat diferențe semnificative între performanțele grupurilor de profesioniști și cele ale persoanelor neprofesioniste la realizarea profilurilor. De asemenea, s-a încercat evaluarea performanței polițiștilor și a altor categorii profesionale la utilizarea profilării. Unii autori [6] au presupus că randamentul polițiștilor la profilare ar putea crește semnificativ dacă aceștia ar fi instruiți cu privire la fundamentele teoretice și legale ale procesului. Pe de altă parte, J. E. Douglas [8] nu a constatat diferențe semnificative între profilatorii profesioniști și cei neprofesioniști, ceea ce pune sub semnul întrebării validitatea și fiabilitatea profilării infractorului.

Această lipsă de consens științific a determinat numeroase cercetări care au încercat să stabilească dacă succesul profilării este autentic sau doar o iluzie. V. L. Quinsey [19] a descoperit că infractori precum molestatorii de copii, violatorii, incendiarii, asasinii și hoții de bunuri prezintă scoruri ridicate pe scală 4 și scală 8 (Schizofrenie) din MMPI, ceea ce ar putea sugera o anu-

nant și subiectiv în etapele timpurii, există acum o tendință clară către adoptarea de metode obiective de evaluare și instrumente, precum inventarul de personalitate multiphasic al Minnesotei (MMPI) și plethismografia. Aceste instrumente permit o evaluare standardizată a trăsăturilor de personalitate și preferințelor comportamentale ale infractorilor, contribuind astfel la dezvoltarea de profile mai riguroase și științific fundamentate [17].

Literatura de specialitate indică faptul că diferite categorii de infractori sexuali obțin scoruri ridicate pe anumite scale ale MMPI. Un studiu [20] demonstrează că infractorii sexuali ai minorilor au prezentat cele mai ridicate scoruri medii pe scala 4 (Psihopatie) și scala 9 (Hipomanie) a MMPI. Alte cercetări au evidențiat că pedofiliile homosexuale (dar nu și cei heterosexuale) tend să obțină scoruri ridicate pe scala 4 [15], iar atât infractorii incestuoși cât și neincestuoși prezintă scoruri ridicate pe aceeași scală [16].

Deși utilizarea de instrumente obiective în profilarea criminalului este în creștere, precizia rămâne un subiect de controversă printre cercetătorii din domeniu. R. N. Kocsis [14] a identificat diferențe semnificative în performanțele de profilare între grupurile profesionale și neprofesionale. În plus, s-au făcut încercări de evaluare a performanței polițiștilor și a altor categorii profesionale în utilizarea tehnicilor de profilare. Unii autori [6] au propus că eficacitatea profilării ar putea crește semnificativ dacă polițiștii ar fi instruiți în domeniul teoretic și legal al profilării. Pe de altă parte, J. E. Douglas [8] nu a găsit diferențe semnificative între profilatorii profesioniști și cei neprofesioniști, ceea ce pune sub semnul întrebării validitatea și fiabilitatea profilării infractorului.

Această lipsă de consens științific a determinat numeroase studii care au încercat să stabilească dacă succesul profilării este autentic sau doar o iluzie. V. L. Quinsey [19] a descoperit că infractori precum molestatorii de copii, violatorii, incendiarii, asasinii și hoții de bunuri prezintă scoruri ridicate pe scală 4 și scală 8 (Schizofrenie) din MMPI, ceea ce ar putea sugera o anu-

mită consistență comportamentală. Există cazuri de succes care au fost citate frecvent în literatura de specialitate pentru a susține eficiența metodei. De exemplu, profilul realizat de James Brussel în cazul „Bombardierului Nebun” („Mad Bomber”) a contribuit decisiv la identificarea făptuitorului, devenind un exemplu clasic de aplicare eficientă a profilării. În contrast, în cazul „Ucigașului Bunicilor” („Granny Killer”), deși profilul realizat a fost corect în majoritatea aspectelor, s-a comis o eroare semnificativă: infractorul era cu 40 de ani mai în vârstă decât estimarea inițială formulată în profil.

Procesul de profilare criminală se bazează pe o presupuziție fundamentală, conform căreia comportamentul este determinat de dispoziții psihologice interne stabile, o idee înrudită cu teoriile trăsăturilor de personalitate, populare în anii 1960. Totuși, această presupunere este considerată problematică, deoarece ignoră influența contextului și a factorilor situaționali asupra comportamentului infracțional. În sprijinul acestei critici, studiul realizat de C. Bennell și D. Canter [1] asupra spargerilor comerciale în serie a raportat niveluri extrem de reduse de regularitate în ceea ce privește obiectele furate și metodele de pătrundere, subliniind astfel caracterul nesistematic al comportamentului infracțional în anumite tipuri de crime.

Majoritatea presupunerilor actuale privind procesul de profilare criminală nu au fost testate empiric, ceea ce duce la o lipsă semnificativă de dovezi științifice care să susțină validitatea metodologiilor și tipologiilor utilizate. În plus, există o tendință documentată a investigatorilor de a raporta cu precădere cazurile de succes, ceea ce poate duce la un efect de raportare selectivă, afectând percepția obiectivă asupra eficienței metodei. În ciuda acestor critici, A. J. Pinizzotto și N. J. Finkel [18] susțin că profilarea criminalului poate avea un anumit grad de validitate, dacă este utilizată într-un mod complementar și în sinergie cu alte metode de investigație criminalistică.

[19] found that offenders such as child molesters, rapists, arsonists, murderers, and burglars scored highly on MMPI scales 4 and 8 (Schizophrenia), which might suggest a certain behavioral consistency.

There are also well-documented cases frequently cited in the literature to support the method's efficacy. For instance, the profile created by James Brussel in the “Mad Bomber” case was instrumental in identifying the perpetrator, becoming a classic example of effective profiling application. In contrast, in the case of the “Granny Killer,” although the profile was accurate in most respects, a significant error was made: the offender was approximately 40 years older than initially estimated in the profile.

The criminal profiling process is based on a fundamental assumption that behavior is determined by stable internal psychological dispositions, a concept related to the personality trait theories popular in the 1960s. However, this assumption is considered problematic as it overlooks the influence of context and situational factors on criminal behavior. Supporting this criticism, a study conducted by C. Bennell and D. Canter [1] on serial commercial burglaries reported extremely low levels of consistency regarding stolen items and methods of entry, thereby highlighting the unsystematic nature of criminal behavior in certain types of offenses.

Most current assumptions about the criminal profiling process have not been empirically tested, leading to a significant lack of scientific evidence supporting the validity of the methodologies and typologies employed. Additionally, there is a documented tendency among investigators to predominantly report successful cases, which may result in a selective reporting bias, thus affecting the objective perception of the method's effectiveness.

Despite these criticisms, A. J. Pinizzotto and N. J. Finkel [18] argue that criminal profiling can possess a certain degree

5. Controverse în domeniul profilării infractorului.

În pofida faptului că procesul de profilare beneficiază de o promovare intensă din partea mass-media, există în continuare o serie de aspecte problematice care pun întrebări legitime cu privire la validitatea și aplicabilitatea sa. Una dintre principalele controverse din literatura de specialitate vizează natura acestui demers: este profilarea infractorului o știință sau o artă? Lipsa unui consens clar pe acest subiect contribuie la diminuarea credibilității procesului în rândul specialiștilor și al practicienilor din domeniul criminalisticii.

Un aspect deosebit de sensibil derivă din consecințele directe pe care un profil eronat le poate avea asupra investigației. Deși se urmărește restrângerea câmpului de cercetare și direcționarea eficientă a resurselor poliției, o profilare chiar și ușor inexactă poate deturna complet ancheta, determinând autoritățile să urmeze piste greșite. În astfel de cazuri, riscul este ca adevăratul infractor să rămână în libertate și să continue activitățile criminale, ceea ce poate duce la pierderi mai mari de vieți omenești.

Un alt punct de critică major îl constituie lipsa testării empirice riguroase a ipotezelor fundamentale pe care se bazează procesul de profilare. În locul unor cercetări sistematice și științifice, o mare parte din literatura disponibilă în acest domeniu constă în articole de natură jurnalistică sau în lucrări speculative, care nu respectă criteriile metodologice ale cercetării academice.

V. Geberth [10] atrage atenția asupra faptului că în literatura populară și în producțiile cinematografice, clarvăzătorii sunt adesea prezentați drept profilatori de succes, ceea ce contribuie la derutarea publicului și afectează percepția asupra caracterului științific al metodei. Astfel, în loc să fie înțeleasă ca o practică fundamentată pe dovezi empirice și raționamente logice, profilarea riscă să fie asimilată unor meto-

of validity if used complementarily and synergistically with other forensic investigative methods.

5. Controversies in the field of criminal profiling.

Despite the fact that the criminal profiling process receives extensive promotion by the mass media, there remain a series of problematic aspects that raise legitimate questions regarding its validity and applicability. One of the main controversies in the specialized literature concerns the nature of this endeavor: is criminal profiling a science or an art? The lack of a clear consensus on this issue contributes to the diminishing credibility of the process among experts and practitioners in forensic science.

A particularly sensitive aspect stems from the direct consequences that an erroneous profile can have on an investigation. Although profiling aims to narrow the scope of inquiry and efficiently direct police resources, even a slightly inaccurate profile can completely derail the investigation, causing authorities to pursue false leads. In such cases, the risk is that the true offender remains at large and continues criminal activities, potentially resulting in additional loss of human life.

Another major point of criticism is the lack of rigorous empirical testing of the fundamental hypotheses on which the profiling process is based. Instead of systematic and scientific research, much of the available literature in this field consists of journalistic articles or speculative works that do not adhere to the methodological standards of academic research.

V. Geberth [10] draws attention to the fact that popular literature and cinematic productions often portray psychics as successful profilers, contributing to public confusion and affecting the perception of the scientific nature of the method. Thus, rather than being understood as a practice grounded in empirical evidence and logi-

de pseudoștiințifice sau ezoterice.

Pe aceeași linie critică, C. Bennell [2] susține că procesul de profilare a infractorului poate fi afectat de „efectul recunoașterii false”, întrucât indivizii, fie martori, fie victime, pot manifesta amintiri false sau distorsionate, ceea ce afectează validitatea datelor utilizate la elaborarea profilului. Astfel de erori cognitive pot avea drept consecință formularea unor ipoteze greșite și, implicit, la eșecul procesului investigativ.

Deși profilarea criminalului continuă să fie un instrument promițător pentru investigarea infracțiunilor, persistența unor limitări conceptuale, metodologice și empirice impune o reevaluare critică a statutului său științific. Pentru ca această metodă să fie integrată eficient în practica judiciară, este necesară o consolidare a bazei sale științifice prin studii controlate, testări empirice și standardizarea riguroasă a procedurilor aplicate.

CONCLUZII

1. Analiza de față evidențiază faptul că profilarea psihologică a infractorului, în forma sa actuală, nu deține un nivel suficient de fiabilitate și validitate pentru a constitui, în mod autonom, o metodă completă de soluționare a cazurilor penale. Cu toate acestea, ea reprezintă un instrument complementar valoros, care, utilizat alături de alte tehnici de investigație, poate contribui semnificativ la clarificarea aspectelor comportamentale ale infractorilor.

2. Autorii specializați [3] au subliniat că infractorii violenți manifestă adesea comportamente ritualice, ceea ce permite realizarea de conexiuni între infractor și locul faptei prin identificarea unor tipare comportamentale recurente. Cu toate acestea, literatura de specialitate nu reușește încă să surprindă complexitatea reală a procesului de profilare, ceea ce reclamă eforturi sporite pentru o conceptualizare mai nuanțată și fundamentare empirică.

3. De asemenea, profilarea criminalu-

cal reasoning, profiling risks being equated with pseudoscientific or esoteric methods.

Along the same critical line, C. Bennell [2] argues that the criminal profiling process may be affected by the “false recognition effect,” since individuals—whether witnesses or victims—can exhibit false or distorted memories, which undermines the validity of the data used to develop the profile. Such cognitive errors can lead to erroneous hypotheses and, consequently, to investigative failure.

Although criminal profiling continues to be a promising tool in crime investigation, the persistence of conceptual, methodological, and empirical limitations calls for a critical reevaluation of its scientific status. For this method to be effectively integrated into judicial practice, it is necessary to strengthen its scientific foundation through controlled studies, empirical testing, and rigorous standardization of applied procedures.

CONCLUSIONS

1. The present analysis highlights that criminal profiling, in its current form, does not possess a sufficient level of reliability and validity to serve as a standalone method for resolving criminal cases. Nevertheless, it represents a valuable complementary tool which, when used alongside other investigative techniques, can significantly contribute to clarifying the behavioral aspects of offenders.

2. Specialized authors [3] have emphasized that violent offenders often exhibit ritualistic behaviors, allowing for connections to be drawn between the offender and the crime scene through the identification of recurring behavioral patterns. However, the specialized literature has yet to fully capture the real complexity of the profiling process, necessitating intensified efforts for a more nuanced conceptualization and empirical grounding.

3. Furthermore, criminal profiling can

lui poate avea o contribuție importantă în planificarea tratamentului și în intervențiile psihologice destinate infractorilor. Totuși, pentru a atinge acest potențial, este necesară extinderea bazei de cercetări empirice în acest domeniu, astfel încât să se îmbunătățească înțelegerea caracteristicilor psihologice ale populației infracționale.

4. Având în vedere lipsa acută de cercetări privind profilarea criminalului, se impune o colaborare inter- și multidisciplinară între psihologi, experți criminaliști și alți specialiști din domeniul justiției penale, în vederea realizării de studii aplicate și validate științific.

5. Totodată, este esențial ca viitoarele cercetări să valorifice informațiile furnizate de victimele supraviețuitoare, o sursă adesea neglijată, dar extrem de valoroasă pentru conturarea profilului comportamental al infractorilor. O analiză sistematică atât a cazurilor de profilare soluționate cu succes, cât și a celor eșuate, ar putea duce la îmbunătățirea continuă a metodologiei și la dezvoltarea unor ghiduri operaționale standardizate.

play an important role in the planning of treatment and psychological interventions aimed at offenders. To realize this potential, however, there is a need to expand the empirical research base in this field to improve the understanding of the psychological characteristics of the offender population.

4. Given the acute shortage of research on criminal profiling, interdisciplinary and multidisciplinary collaboration among psychologists, forensic experts, and other criminal justice specialists is imperative for conducting applied and scientifically validated studies.

5. Additionally, it is essential that future research leverages information provided by surviving victims, a frequently overlooked yet extremely valuable source for shaping the behavioral profile of offenders. A systematic analysis of both successfully resolved and failed profiling cases could lead to the continuous improvement of methodology and the development of standardized operational guidelines.

REFERINȚE BIBLIOGRAFICE

BIBLIOGRAPHICAL REFERENCES

1. Bennell C., Canter D. V. Linking commercial burglaries by modus operandi: Tests using regression and ROC analysis. *Science & Justice*, 42, 2002, pp. 153-164.
2. Bennell C., Mugford R., Taylor A., Bloomfield S., Wilson M. The false recognition effect in criminal profiling. *Journal of Police and Criminal Psychology*, 23(2), 2008, pp. 71-80.
3. Bosco D., Zappala A., Santilla P. The admissibility of offender profiling in courtroom: A review of legal issues and court opinions. *International Journal of Law & Psychiatry*, 33(3), 2010, pp. 184-191.
4. Canter D. V. Offender Profiling and Criminal Differentiation. *Journal of Criminal and Legal Psychology*, 2000, pp. 23-46.
5. Canter D., Alison L., Alison E., Wentink N. The organized/disorganized typology of serial murder: Myth or model? *Psychology, Public Policy, and Law*, 10(3), 2004, pp. 293-320.
6. Chidambaram V. The Profile of a Cyber Criminal. CIO. In. Added on 24th Aug 2011. Accessed at <http://www.cio.in/article/profile-cyber-criminal>.
7. Delprino R. P., Bahn C. National Survey of the Extent and Nature of Psychological Services in Police Departments. *Professional Psychology: Research and*

- Practice, 19(4), 1988, pp. 421-425.
8. Douglas J. E., Ressler R. K., Burgess A. W., Hartman C. R. Criminal Profiling from Crime Scene Analysis. *Behavioural Sciences and the Law*, 4, 1986, pp. 401-421.
 9. Egger S. A. Psychological Profiling: Past, Present and Future. *Journal of Contemporary Criminal Justice*, 15, 1999, pp. 242-261.
 10. Geberth V. *Practical Homicide Investigation* (2nd ed.). New York: CRC, 1996.
 11. Godwin M. Reliability, validity and utility of criminal profiling typologies. *Journal of Police and Criminology*, 17(1), 2002, pp. 1-18.
 12. Grubin D., Kelly P., Ayis A. *Linking Serious Sexual Assault*. London: Home Office Police Department, Police Research Group, 1997.
 13. Hodge S. A. Multivariate Model of Serial Sexual Murder. In Canter D. V., Alison L. J. (eds.), *Profiling Rape and Murder*. Aldershot, UK: Dartmouth, Offender Profiling Series, Vol. 5, 2000.
 14. Kocsis R. N., Irwin H. J., Hayes A. F., Nunn R. Expertise in psychological profiling: A comparative assessment. *Journal of Interpersonal Violence*, 15, 2000, pp. 311-331.
 15. Langevin R., Paitich D., Freeman R., Mann K., Handy L. Personality characteristics and sexual anomalies in males. *Canadian Journal of Behavioural Science*, 10, 1978, pp. 222-238.
 16. Panton J. H. MMPI profile configurations associated with incestuous and non-incestuous child molesting. *Psychological Reports*, 45, 1979, pp. 335-338.
 17. Pinizzotto A. J., Finkel N. J. Criminal Profiling. In C. R. Bartol, A. M. Bartol (eds.), *Current Perspectives in Forensic Psychology and Criminal Justice*. Sage Publication, 1990.
 18. Quinsey V. L., Arnold L. S., Pruesse M. G. MMPI profiles of men referred for a pretrial psychiatric assessment as a function of offense type. *Journal of Clinical Psychology*, 34, 1980, pp. 110-117.
 19. Swenson W. M., Grimes B. P. Characteristics of sex offenders admitted to a Minnesota state hospital for free pre-sentence psychiatric investigation. *Psychiatric Quarterly Supplement*, 34, 1969, pp. 110-124.
 20. Wilson P., Lincoln R., Kocsis R. Validity, Utility and Ethics of Profiling for Serial Violent and Sexual Offenders. *Psychiatry, Psychology and Law*, 4, 1997, pp. 1-12.
 21. Woodworth M., Porter S. Historical Foundations and Current Applications of Criminal Profiling in Violent Crime Investigations. *Expert Evidence*, 7, 1999, pp. 241-264.
-